

PLANA JOVE

Teatre Infantil

Tal com ens diu el títol, es tracta d'un tipus de teatre segurament poc conegut per la major part de nosaltres. En principi per teatre infantil entenem tot aquell teatre que està fet pensant especialment en els infants. Això no vol dir que a la gent gran no li pugui agradar, ja que per a fer aquest teatre s'ha de ser tan o millor actor com per l'altre, i les obres poden ser millors que les altres. L'única diferència que hi ha és que està pensat perquè els infants el puguin entendre i trobar-li tots els valors que pot tenir i que els actors volen expressar.

Entre el mateix teatre infantil hi trobem una doble versió, i és que a la vegada estigui fet per nens, o sia que els actors siguin infants, i representin una obra infantil. A aquest aspecte potser hi estem menys acostumats, degut a què normalment no se'n fa gaire, o quan se'n fa no hi acostumem a anar, oblidant tot el valor que pot tenir.

Un exemple d'aquest segon tipus de representació el vàrem tenir en el nostre poble el dia set de gener d'aquest any, al Casal: un grup de nens i nenes de Santa Eulàlia d'entre cinc i dotze anys ens varen presentar «EL GAT AMB BOTES».

Amb el local ple vàrem poder veure una obra poc fàcil en alguns papers. Quant a la interpretació podríem qualificar-la de molt bona, amb una regularitat impecable, sense haver-hi escenes més bones que d'altres ni papers que sobressortissin dels altres, seguint tots la direcció que l'obra exigia. El paper principal fou molt ben interpretat.

Respecte a la decoració i als altres aspectes tècnics podem dir que eren bastant bons, i que lligaven bé amb tot el guió de l'obra.

I finalment no podem oblidar el treball de direcció, fet per una noia més gran que, pel que vàrem veure, deu haver hagut de dedicar-hi molt de temps i molts d'esforços per aconseguir que una colla d'infants hagin arribat a fer una representació tan ben feta.

Amb això hem pogut veure la importància que tenen els infants i el que poden arribar a fer.

Cal que tots els nens del nostre poble puguin continuar fent coses importants i cada vegada més grans en tots els aspectes possibles. Cal, també, que tots ens hi posem.

Jaume Dantí

Sobre Teatre

El teatre és una tradició bastant arrelada al nostre poble. Moltes de les generacions més o menys joves han intentat impulsar aquest art, i alhora divertiment, per a fer quelcom que sigui instructiu per a tothom i que permeti d'aprofitar d'una manera o altra el temps.

El grup de teatre LLIGAM, amb joves de Lliçà, Sta. Eulàlia i Bigues, després de gairebé un any d'inactivitat, ens ha presentat un espectacle que pot haver suposat una cosa bastant nova. El dia de Cap d'Any, al Casal, ens oferiren dues obres clàssiques que podríem qualificar de satírico-còmic-dramàtiques. La primera fou «El metge a garrotades», del segle XVII francès, escrita per Molière. Intenta ridiculitzar-nos alguns aspectes dels costums de la societat francesa i la falsaciència mèdica del seu temps.

La segona obra fou d'en Plaute, escriptor llatí del segle III abans de la nostra era, i s'anomena «La comèdia de l'olla»; en ella es parla d'un indesitjable avar i de les seves peripècies, «carregant-se» l'afany sense límits de diners que posseeix encara molta gent.

L'escenificació fou en general una mica fluixa i amb manca de preparació (més en la primera obra que en la segona), degut a que hi sortia gent molt jove que treballava per primera vegada en teatre, i la inexperiència i els nervis solen jugar males passades. En «La comèdia de l'olla» hi havia la gent més «veterana», cosa que es notà bastant, tot i que la muntaren amb menys de la meitat del temps de l'altra obra.

Esperem que l'experiència haurà animat als que han sabut dur la iniciativa a terme, tant pels que l'han viscuda per primera vegada com pels que no, i eis hi haurà estat ben positiva.

J. M.

Cuando la ventana está abierta

Cuando la ventana está abierta se puede coger un resfriado, pero también puede salir el dinero por el aire cuando hace viento.

Esto sucede muy a menudo en algunas entidades, especialmente en las que el dinero también entra por el mismo sitio.

En el número anterior de «Ronsana», leí en el apartado dedicado al Ayuntamiento, perdón, quiero decir un apartado de la revista el cual dedica el Ayuntamiento al pueblo, que la Delegación Nacional de Deportes ha concedido la cantidad de medio millón de pesetas para realizar obras de mejora en el campo municipal de fútbol. Creo que ya ha de ser importante este campo de fútbol para que la Delegación regale medio millón.

Será porque no me gusta el fútbol, pero considero que es una lástima tirar medio millón de pesetas así por el aire, con la falta que hace en este pueblo eso de los millones.

Por ejemplo yo creo que con medio millón se puede construir un local destinado a fiestas, conferencias, reuniones, cine, etc. No sería un local de lujo, pero no habría que tener miedo a la lluvia. Ahora hay quien pensará: con medio millón éste piensa hacer un local, éste sabe poco de obras. En efecto, no sé nada de obras. Pero sí estoy seguro de algo, y es que alguien podría regalar el terreno, se podría comprar el material a precio de coste con la colaboración de algunas empresas, y la mano de obra la podríamos constituir los jóvenes y no tan jóvenes completamente gratuita: albañiles, peones, carpinteros, etc., eso sí, siempre y cuando por delante no hubieran unas personas pensando sólo en sus intereses y delegando todo a su manera.

En fin, creo que es una lástima, porque con 500.000 ptas. se podría levantar el entusiasmo y la amistad de todo un pueblo; de un pueblo que de tal sólo le queda el nombre. Nada, mi más sincera felicitación al hombre que ha hecho posible que la Delegación de Deportes dejase caer en estas fiestas de Navidad su regalito. Y a jugar al fútbol: «Contamos contigo».

A. Esteve

ESTACION DE SERVICIO

Santa Eulalia

